

Παραδεισία

Το ραφτάδικο του κυρ-Χαράλαμπου με το όνομα «Πολυτίμη» έσφυζε από ζωή. Αν και μεγάλος σε ηλικία ο ίδιος, το παράστημα, το περήφανο περπάτημα, το σπιθηροβόλο βλέμμα και το ανήσυχο πνεύμα του δεν πρόδιδαν σε καμία περίπτωση τα 70 του χρόνια. «Έραβε» τις μαντινάδες με την ίδια ευκολία που έκοβε και έραβε τα υφάσματα στο μαγαζί, με επιδεξιότητα, άνεση, ακρίβεια και ευθουσιασμό. Καμιά φορά μονολογούσε, σκυμμένος πάνω από τη ραπτομηχανή του, και τούτες τις κουβέντες ήταν σα να τις απηύθυνε στο ρούχο, έτσι τουλάχιστον έλεγαν τα κοριτσόπουλα που τον παρατηρούσαν και τον θαύμαζαν.

Το μαγαζί του είχε πάντα πελάτες, μικρούς και μεγάλους, ντόπιους, αλλά και χωρικούς, γυναίκες που έραβαν το καλό τους το ρούχο και άντρες που με πρόσημα κάποια μικρομεταποίηση ερχόντουσαν για μια ρακή, αλλά κυρίως για να τους φιλοδώρησει με κάποια περιπαικτική μαντινάδα.

«Θαρρώ, Κωστή, του λόγου σου το λιόφυτο αποφεύγεις

Κι είσαι όλη μέρα στις ρακές αυτί να σκαπετεύγεις.»

Αυτήν την τέχνη γενναιόδωρα τη μοιραζόταν και με τις μαθήτριές του. Η Ιριγένεια, η Ερμιόνη, η Σταματία και τόσα άλλα φιντανάκια που είτε από ανάγκη, είτε από αγάπη, ήθελαν να σπουδάσουν την τέχνη της μοδιστρικής κοντά στον καλύτερο τεχνίτη της επαρχίας. Τον βοηθούσαν, τον παρατηρούσαν, αναλάμβαναν

τις μικροδουλειές, έβγαζαν και το χαρτζιλίκι τους. Και δόξα τω Θεώ, είχε δουλειά για όλους... Πάρά τον σεβασμό που έτρεφαν προς το πρόσωπό του, τους φαινόταν πολύ παράξενο που ο κυρ-Χαράλαμπος δεν είχε παντρευτεί... Ομορφάντρας θα ήταν στα νιάτα του, προκομμένος και ανοιχτόκαρδος. Γιατί είχε μείνει μόνος; Ο ίδιος είχε μια εξήγηση:

«Αλήθεια πολλές με θέλανε, αλλά εγώ επαπντρεύτηκα την τέχνη μου...
Τώρα που η ζωή ποπέρασε, βλέπω πως ίσως θα μπορούσα να την είχα απατήσει...»

Πάντως όλες ήξεραν για την «Πολυτίμη» που είχε δώσει το όνομά της στο μαγαζί. Επρόκειτο για μια παμπάλαη ασημένια δαχτυλήθρα που του είχε κληροδοτήσει ο πάππος του ο γερο-Κάβαλος, όταν ο Χαράλαμπος άνοιξε το κατάστημα. Τον συμβούλεφε να την κρατά φυλαγμένη ως κόρη οφθαλμού, για να έχει προκοπή και τύχη αγαθή στις δουλειές του. Κάθε φορά που τα κορίτσια απέδιδαν σ' αυτήν την επιτυχία του, ο κυρ-Χαράλαμπος τούς απαπτούσε:

«Η Πολυτίμη μόνη της δεν κάνει πράμα. Θέλει μυαλό, καρδιά και τέχνη, για να σε κάμει άξιο, αλλιώς... Τι' αυτό ξανοίξτε την τέχνη σας και αφήστε τις μαγικές δαχτυλήθρες... Το δίχως ρίζα καλό πορπατεί χέρι χέρι με το κακό!»

Ο κυρ-Χαράλαμπος ήξερε τι έλεγε... αφού γνώριζε τις πραγματικές δυνάμεις της δαχτυλήθρας και όχι τις υπερβολές που διαδίδονταν κατά καιρούς. Ήταν ευγνώμων για την καλή του τύχη και την επιτυχία, είχε κοιτάσει όμως γι' αυτά. Κι ενώ τα είχε όλα, ένα κάτι του έλειπε, κι ας το είχε όλη μέρα μπροστά του...

Δασκάλα και μητέρα για όλες τις κοπέλες στο ραφτάδικο στεκόταν η Πάραδεισία, συντάιρος στο μαγαζί και σπουδαία μοδίστρα. Εκείνη γνώριζε καλά και μια τέχνη παραπάνω: αυτή του υφαντού. Όταν έμενε χρόνος από τη δουλειά, τις πιο άξιες, τις πιο προκομμένες, τις έπαιρνε στο διπλανό δωμάτιο και τους δίδασκε τα μυστικά του αργαλειού. Η σαΐτα θαρρείς πως τραγουδούσε στα χέρια της και το μυαλό της είχε αποθηκευμένες απίστευτες τεχνικές και σχέδια, στολίδια και κόλπα που έδιναν ζωή στα νήματα και το στημόνι.

Μάλιστα, μια φορά τον χρόνο, γύρω στα τέλη του Νοέμβρη, δασκάλα και μαθήτριες οργάνωναν έκθεση και εργαστήριο υφαντού στο χωριό της Πάραδεισίας. Εκεί συνέρρεαν οι Στειακοί, όχι μόνο για να αγοράσουν μοναδικά κιλίμια και σκεπάσματα, αλλά για να πιουν με την ευκαιρία μια ρακή στο γραφικό καφενείο, κάτω από τον παχύ ίσκιο της μουριάς, απέναντι από την εκκλησία του Αγίου του Ιαματικού.

Άτυχη κι εκείνη στη ζωή. Είχε πρόσφατα χάσει τον άντρα της και είχε μείνει μόνη με τις μικρές κορούλες της, τη Στερεούλα και τη Μοσχούλα. Φευγαροπρόσωπη, αφρατούλα, προσηνής και σοβαρή, είχε τα μισά σχεδόν χρόνια

του κυρ-Χαράλαμπου κι ήταν το στήριγμά του. Εκείνος ήταν χρόνια κρυφός θαυμαστής της, αλλά η διαφορά ηλικίας δεν του άφηνε ούτε να το ομολογήσει... Άσε που φοβόταν μην τη χάσει από κοντά του σε περίπτωση που τον απέρριπτε.

«Κουζουλαμένο μ έχουνε της πέρδικας τα κάλλη
Τα μάτια της, τα χείλη της φέρνουν καημό και ζάλη.»

Απ' αυτόν τον ανομολόγητο καημό έλιωνε ο κυρ-Χαράλαμπος και της άφηνε κάθε μέρα και από ένα τριαντάφυλλο στη ραπτομηχανή της. Με πρόσχημα δε κάποια γενέθλιά της, της χάρισε μια πέρδικα, που περπατά λεβέντικα, όπως της είπε! Τι να κάνει η Παραδεισία, τη δέχτηκε από ντροπή, δε ρώτησε τι σημαίνει το δώρο, τη συνήθισε με τον καιρό, αλλά κάθε φορά που το πουλί έκανε πως τραγουδάει, η Παραδεισία σταυροκοπιόταν και έλεγε:

«Μέγας είσαι κύριε και θαυμαστά τα έργα σου... Εντερόσπασα πάλι...
Περπατάς αλλά δεν τραγουδάς λεβέντικα, γλυκιά μου πετροπέρδικα.»

Όλα πήγαιναν καλά μέχρι που έγινε το κακό. Κανένας δεν κατάλαβε εκείνο το βράδυ πώς ξεκίνησε η φωτιά στο μαγαζί κι ούτε πρόλαβαν τη ζημιά. Μέσα σε λίγες ώρες η «Πολυτίμη» είχε γίνει στάχτη. Την επόμενη μέρα τα κορίτσια αντίκρισαν έντρομα αυτό που φοβόντουσαν: Όλα είχαν καταστραφεί.

Ο κυρ-Χαράλαμπος ήταν πολύ μεγάλος πια για να ξεκινήσει από την αρχή και οι δυνάμεις του είχαν στερέψει... Έδωσε όλες του τις οικονομίες στην Παραδεισία και τη βοήθησε να ανοίξει καινούργιο κατάστημα που θα το κρατούσε μόνη της. Η φήμη της γρήγορα εξαπλώθηκε. Οι εποχές άλλαζαν, οι γυναίκες ντύνονταν όλο και πιο φροντισμένα, και στη δεκαετία του '80 η μόδα έφερνε καινούργια πελατεία στο κατώφλι της Παραδεισίας. Ο οίκος ραπτικής της είχε έμβλημα μια... πέρδικα και το όνομα... «Πολυτίμη».

Φαίνεται ότι ο κυρ-Χαράλαμπος, εκτός από όλα τα υπόλοιπα, χάρισε στην προστατευόμενή του και το πιο μεγάλο, το πιο σημαντικό σύμβολο της αγάπης του...